

Адвентистський ВІСНИК

№ 12 (378)
Грудень 2021

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

ОСОБЛИВА ПОКОРА

Іноді Бог допускає хвороби, щоб глибоко віруючі християни могли опинитися в лікарняних палатах, там, куди за інших обставин вони б ніколи не потрапили. Вістка спасіння, яку вони несуть, надихає багатьох хворих, даруючи їм надію. Нам потрібно змінити своє розуміння віри в Бога. Інакше ми не зможемо свідчити про нашого Спасителя у випробуваннях. Ось чому нам необхідно приділяти більше часу для молитви, не формальної, а живої, що дозволяє зберегти цілісність нашої душі, духу та тіла. Саме цього бажає Господь. Диявол озброюється проти віруючих, змушуючи їх страждати, але він не сильніший за Бога. **2**

Какой веры ты?

4

Побудьте зі Мною

6

Не гасите фонари

10

За домовленістю
Бога

14

Чи є різниця між людьми віруючими й невіруючими, між тими, хто служить Богу, і тими, хто не служить Йому? Як християни, ми можемо сказати, що різниця є, адже віруюча людина й у хворобі, і навіть при смерті має надію на воскресіння. Проте чи задовольняє нас самих така відповідь?

Святе Письмо говорить: «А у всіх синів Ізраїлевих – від людини й аж до худоби – навіть пес не висуне язика свого, щоб ви знали, що відділює Господь між Єгиптом і між Ізраїлем» (Вих. 11:7). Це просто філософська ідея чи таке справді було в історії? Безперечно, це відбулося. Коли на Єгипет обрушилися Божі кари, різниця між євреями та єгиптянами була очевидна. У контексті останніх язв, які виляються на цей грішний світ, відмінність між віруючими й невіруючими буде явна: «І будуть Мені вони власністю, – каже Господь Саваот, – на той день, що вчиню, і змилюсь над ними, як змилюється чоловік над синами своїми, що служать йому. І ви знову побачите різницю між праведним та нечестивим, між тим, хто Богові служить, та тим, хто не служить Йому!» (Мал. 3:17, 18).

Чи переконані ви в тому, що ваша віра гарантує вам спокій і порятунк в умовах пандемії? Чи визначає віра ваш вибір? Життєві обставини підштовхнули мене до аналізу власної впевненості в Божому захисті. Я продовжую запитувати себе: «Чи є різниця між світом і кліром?» Ми знаємо, що страждання в цьому грішному світі – закономірність, а не виняток. Сам Ісус у Біблії названий Страдником, та коли ми бачимо страждання дорогих нам людей, серце протестує проти такої ситуації.

На наших очах помирають віруючі люди, як молоді, так і літні. У такі моменти я пригадую слова, сказані Соломоном: «Однакове всім випадає: праведному і безбожному, доброму й чистому та нечистому, і тому, хто жертву приносить, і тому, хто жертвине приносить, як доброму, так і грішникові, тому, хто клядеться, як і тому, хто клятви боїться. Оце зле у всім, що під сонцем тим діється, – що однакове всім випадає, і серце людських синів повне зла, і за життя їхнього безумство в їхньому серці, а по тому до мертвих відходять» (Екл. 9:2, 3). Якщо «однакове всім випадає»,

у чому тоді різниця? Тільки в надії на воскресіння? Чи є ще щось, на що ми можемо спертися? Це непросте й неоднозначне питання, «оце зле у всім, що під сонцем тим діється». У книзі Йова написано: «Бо нещастя виходить не з пороку, а горе росте не з землі, – бо людина народжується на страждання, як іскри, щоб угору летіти» (Йова 5:6, 7).

Ми повинні бачити дорогоцінне в нікчемному

У наведених вище віршах простежується ідея, що людині, яка прийшла в цей грішний світ, потрібно бути готовою до страждання. В умовах дійсності, просоченої злом, наївно чекати чогось кращого без Бога. Лише в Ньому ми можемо відчути щастя суботнього дня, сім'ї, братнього спілкування християн. Гріховність нашої планети передбачає особливий статус людини у Великій боротьбі. Проте не завжди ми можемо зрозуміти, чому певні страждання торкнулися саме нас. Є те, що від нас не залежить і робить нас людьми, «повними печалі» (див. Йова 14:1).

Пророк Єремія також не міг зрозуміти причину своєї хвороби: «Ти, Господи, знаєш усе, – згадай же мене й заступи за мене, і помстися над тими, що гонять мене! На довгу Свою терпеливість до них мене не бери, знай, що сором носив я за Тебе. Як тільки слова Твої знаходилися, то я їх поїдав, і було слово Твоє мені радістю і втіхою серця мого, бо кликалось Ім'ення Твоє над мною, Господи, Боже Саваоте! Не сидів я на зборі веселому та не радів, – через руку Твою я самотній сидів, бо Ти гнівом наповнив мене. Чому біль мій став вічний, а рана моя невилгойна, що не хоче загоїтись? Чи справді Ти станеш мені як обманний потік, що води його висихають?» (Єрем. 15:15-18). Зі слів Єремії, який залишався вірним Богові, видно, що не всі ми можемо зрозуміти причину страждань у нашому житті, і це

ОСОБЛИВА ПОКОРА

заводить нас у глухий кут. Далі написано: «Тому Господь так відказав: "Якщо ти навернешся, то тебе приверну, і перед лицем Моїм станеш, а як здобудеш дорогоцінне з нікчемного, будеш як уста Мої: до тебе самі вони звернуться, а не ти до них звернешся!"» (Єрем. 15:19).

Життя пророка Єремії було сповнене скорботи. Він звершував служіння пророка, передаючи людям вістку від Бога, але його не хотіли слухати. Єремія зазнавав приниження від своїх одноплемінників. До цього додалася ще й хвороба, яка не піддавалася лікуванню. Відповідь Господа пророкові цікава: Він радить йому здобути дорогоцінне з нікчемного. **Хвороби та страждання – це одна зі складових нашого духовного досвіду, який допомагає здобути покору. Нам треба вчитися з нікчемного здобувати дорогоцінне. Це шлях, визначений Богом, а якщо так, ми зобов'язані навіть у хворобі бачити щось дорогоцінне.**

У хворобі явлена слава Божя

Пригадайте апостола Павла, який тричі благав про зцілення, але Господь сказав йому: «Досить тобі Моєї благодаті: адже Моя сила виявляється в немочі!» (2 Кор. 12:9). Чи може бути явлена слава Божя у хворобі? Як пастор, я бачив такі приклади. Якось я мав відвідати жінку, у якої була остання стадія онкології. Лікарі були безсилі щось зробити і відправили її додому, випивши знеболювальне. Я йшов і думав: «Що я, молодий і фізично міцний, скажу цій нещасній сестрі?» Однак вийшло так, що вона втішала та надихала мене. В очах людини, яка була при смерті, я бачив надію на Бога. Тоді я зрозумів: якщо ми зможемо здобути дорогоцінне з нікчемного, то навіть у хворобі прослаavimo Спасителя. Невдовзі вона спочила, але на її обличчі була усмішка.

Однак є те, на що ми здатні впливати. Апостол Павло пише: «Тож нехай

людина випробовує себе і так хай їсть хліб та п'є з чаші. Бо хто недостойно їсть і п'є, не розрізняючи Господнє тіло, той на осуд їсть і п'є. Через це між вами багато хворих і недужих, і чимало тих, що впокоїлися» (1 Кор. 11:28–30). Існує те, що може впливати на нашу здатність протистояти хвороби. Це питання вибору. Якщо наше християнство формальне, це породжує внутрішній дисбаланс, який підриває наші життєві сили, спричиняючи різні захворювання.

Сьогодні в християнському світі ведеться полеміка про те, чи потрібно вакцинуватися від Covid-19. Окрім цієї інфекції щодня на нас чатує безліч смертельних небезпек. Вакцинація не є гарантією загального добробуту. Однак, довіряючи Богові, ми по-іншому ставимося до того, що відбувається з нами та навколо нас. Також для нас, християн, важливо правильно розставляти пріоритети. «І занедужав Аса тридцятого й дев'ятого року свого царювання на свої ноги, і хвороба його була тяжка. Та й у хворобі своїй не звертався він до Господа, але до лікарів» (2 Хронік 16:12).

Я не закликаю вас відмовитися від послуг лікарів, вакцинуватися чи не вакцинуватися. Кожен вирішує сам, радячись із Богом. Тут ідеться про пріоритети, які є індикаторами нашої віри. Коли ми хворіємо, до кого насамперед звертаємося по допомогу: запрошуємо братів і сестер за нас молитися чи панічно шукаємо телефон лікаря? Іноді, зустрівшись із проблемою, ми починаємо панікувати. Та якщо ми віримо в те, що наше життя сховане в Божих руках, чого нам боятися?

Якось я спілкувався з чоловіком, який переніс найважчу форму Covid-19. КТ показувало 100 % ураження легень. При цьому його стан ускладнювався ще й тим, що вже декілька років він живе з лейкозом. Цей чоловік понад місяць провів у лікарні й чудом зцілювся. Жінка, яка лежала в тій самій лікарні, пізніше розповідала, що вона чула, як медперсонал називав цього пацієнта свя- тим. Не дивно, адже всі думали, що він ось-ось помре, а він продовжує жити та прославляти Бога. Цікаво, що лейкоз також відступив. З людської точки зору це неможливо пояснити, але якщо Бог робить щось для Своєї слави, то нам треба просто довіритися Йому.

ФОРМАЛЬНА ВІРА В БОГА НЕ ЗАЩИЩАЄ

Багато хто сьогодні, подібно до пророка Єремії, запитує себе: «Чи немає бальзаму в Гілеаді? Чи ж немає там лікаря? Чому немає вилікування для доньки народу Мого?» (Єрем. 8:22). У Святому Письмі Гілеад символізує Церкву. Що ж нам, її членам, робити сьогодні? Мене надихає біблійний уривок: «А ти будеш виконувати заповіді

«Коли ми хворіємо, до кого насамперед звертаємося по допомогу: запрошуємо братів і сестер за нас молитися чи панічно шукаємо телефон лікаря? Іноді, зустрівшись із проблемою, ми починаємо панікувати. Та якщо ми віримо в те, що наше життя сховане в Божих руках, чого нам боятися?»

й постанови та закони, що Я сьогодні наказую виконувати їх. І станеться, – за те, що ви будете слухатися цих законів, і будете додержувати, і будете виконувати їх, то й Господь, Бог твій, буде додержувати для тебе заповіт та милість, що був присягнув батькам твоїм. І буде Він любити тебе, і поблагословить тебе, і розмножить тебе, і поблагословить плід твоєї утроби та плід твоєї землі, – збіжжя твоє, і сік твій виноградний, і сік твоїх оливок, порід биків твоїх і котиння отари твоєї на тій землі, яку присягнув батькам твоїм дати тобі. Ти будеш благословенний поміж усіма народами, – не буде серед тебе безплідного та безплідної, також і між худобою твоєю. І Господь відхилить від тебе всяку хворобу, і жодних лютих єгипетських недуг, які ти знаєш, не наведе їх на тебе, а дасть їх на всіх твоїх ворогів» (П. Зак. 7:11–15). Чудова обітниця, чи не так? Вона дана нам за умови послуху: якщо ми будемо зберігати і дотримуватися даних Богом законів. Що являє собою цілющий гілеадський бальзам?

Коли Віктора Франкла, австрійського психіатра, психолога та невролога, колишнього в'язня нацистського концетраційного табору, запитали про те, що допомогло йому вижити, він відповів: «Внутрішній, душевний стан, що визнає, яке місце ми займаємо в житті». **Формальна віра в Бога не захищає. Вона просто не формує в нас того сильного духовного стрижня, який дає сили боротися, і людина, навіть проходячи долиною смертної темряви, спочиває в Божих руках. Якщо ми не маємо особистих взаємин з Богом, то потонемо у хвилях випробувань. Ми панікуватимемо, як і інші люди.**

Іноді Бог допускає хвороби, щоб глибоко віруючі християни могли опинитися в лікарняних палатах, там, куди за інших обставин вони б ніколи не потрапили. Вістка спасіння, яку вони несуть, надихає багатьох хворих, даруючи їм надію. Нам потрібно змінити своє розуміння віри в Бога. Інакше ми не зможемо свідчити про нашого Спасителя у випробуваннях. Ось чому нам необхідно приділяти більше часу для молитви, не формальної, а живої, що дозволяє зберегти цілісність нашої душі, духу та тіла. Саме цього бажає Господь. Диявол озброюється проти віруючих, змушуючи їх страждати, але він не сильніший за Бога.

У молитві за учнів Ісус просив Небесного Отця: «Не благаю, щоб Ти забрав їх від світу, але щоб зберіг їх від злого» (Івана 17:15). Зло здатне похитнути нашу внутрішню рівновагу, зробити нас людьми, залежними від страхів. Вони ж згубно впливають на наш імунітет. Що може полегшити страждання християн? Реформа здоров'я. Я переконаний, що дотримання або не дотримання її принципів безпосередньо стосується обставин життя Божого народу, який живе напередодні Другого приходу Христа. Сам я пройшов декілька етапів у розумінні цієї вістки.

ТАКЕ ЖИТТЯ НЕ ПРИНОСИТЬ МЕНІ РАДОСТІ

Як людина, вихована в адвентистській родині, я з дитинства розумів, що вістка про здоровий спосіб життя була дана адвентистам для того, щоб вони жили на десять років довше. Герберт Дуглас відкрив мені, що ця вістка має зовсім іншу мету: виховання характеру, оскільки завдяки стриманості ми формуємо христоподібний характер, і здатність розуміти Божий голос.

Коли моєму наставникові було 82 роки, він сказав мені: «Я прожив життя, дотримуючись принципів реформи здоров'я. Моє мислення, як і раніше, ясне й чітке, проте мої ноги мерзнуть і взимку, і влітку, а руки тремтять так сильно, що мені складно донести ложку до рота. Я не відчуваю смаку їжі. Скажи, навіщо Господу продовжувати моє життя? Я не хочу жити в такому стані. Така старість не приносить мені радості» (див. Екл. 12:3, 4).

Безрадісна картина, чи не так? Що ж іще вістка про здоровий спосіб життя може дати сучасним християнам? Учений світ одногослодно заявляє, що лише сильна імунна система може протистояти вірусам. Медики виявили зв'язок між тяжким перебігом коронавірусної інфекції та наявністю в організмі певного виду білка. Цікаво, що цей білок у великих кількостях був виявлений в організмі людей, які мають надмірну вагу.

КАКОЙ ТЫ ВЕРЫ?

Библия повествует о встрече некоего царедворца со Христом. Что побудило этого человека искать Иисуса? «Итак, Иисус опять пришел в Кану Галилейскую, где претворил воду в вино. В Капернауме был некий царедворец, у которого сын был болен. Он, услышав, что Иисус пришел из Иудеи в Галилею, пришел к Нему и просил Его прийти и исцелить сына его, который был при смерти» (Ин. 4:46, 47). Отчаянные обстоятельства заставили этого вельможу искать встречи с достаточно молодым Раввином, о котором уже пошла молва. Что это была за молва? «Когда пришел Он в Галилею, то Галилеяне приняли Его, видев все, что Он сделал в Иерусалиме в праздник, — ибо и они ходили на праздник» (Ин. 4:45).

Итак, Иисус вернулся в Галилею из Иерусалима, куда ежегодно сходились верующие на праздник Пасхи. Именно произошедшие тогда события коренным образом изменили отношение к Христу в обществе. Пасха являлась символом освобождения израильтян из египетского рабства, а также от греха. Однако для многих паломников, к сожалению, этот праздник был сопряжен с духовным разочарованием. Придя в храм, Христос увидел неутешительную картину, которую лицезрели прихожане на протяжении нескольких десятилетий. Дело в том, что священники, пользуясь своей религиозной властью и

довлея над обрядами жертвоприношений, установленными Богом, превратили религию в средство обогащения.

Вот как это происходило. Многие паломники, пришедшие в Иерусалим, приводили жертвенное животное, которое предварительно готовили особым образом, чтобы оно соответствовало определенным требованиям. Пока человек ожидал своей очереди, к нему подходил некто и говорил, что его животное не пригодно для жертвоприношения, порой приводя нелепые доводы. После чего предлагал выкупить это животное. Паломник, как правило, соглашался, но выяснялось, что предложенная цена была вдвое ниже рыночной. Затем человек становился в другую очередь, чтобы приобрести новое жертвенное животное. Но и тут его ждала неожиданность: цена агнца чуть ли не вчетверо превышала цену продажи предыдущего. Человек доставал кошелек, но тут же узнавал, что на территории храма обычные монеты были не в ходу. Они не принимались, потому что на них имелось изображение кесаря. И паломник отправлялся в третью очередь, чтобы обменять «валюту»: серебро на серебро.

Доводилось ли вам покупать 100 гривен за 500? Нет? А в Иерусалимском храме это было нормальной практикой. Итак, пройдя эти неприятные формальности, паломник наконец имел воз-

можность совершить жертвоприношение. Как вы думаете, с каким сердцем верующие покидали храм? Наверное, с тяжелым. Об этом было известно повсеместно, но кто посмел бы жаловаться, да и кому? Ведь римская власть сама поддерживала религиозную власть иудеев, чтобы посредством последней лучше контролировать население.

м

Стали слышны молитвы

Что же сделал Иисус, придя в храм на праздник? При виде царящего там беззакония Его Божественность просияла сквозь человеческую природу. Голоса присутствующих стихли. Затем Иисус, обратившись к торговцам, сказал: «Возьмите это отсюда и дома Отца Моего не делайте домом торговли» (Ин. 2:16). Христос, «сделав бич из веревок, выгнал из храма всех, также и овец и волов; и деньги у меновщиков рассыпал, а столы их опрокинул» (Ин. 2:15). Торговцы бежали, и впервые за многие годы в храме воцарилась благоговейная тишина и стали слышны молитвы людей.

Иисус пошел на этот шаг, ведь понимал, что другого пути показать людям, каким должен быть храм, у Него просто не было. Договариваться с торговцами было бессмысленно, поскольку не они установили этот порядок. Данную мысль подтверждает тот факт, что, хотя Иисус и выгнал из храма торгующих, с претензией к нему впоследствии обратились не они, а священники. Именно последние стояли за этим «бизнесом».

После этого происшествия об Иисусе заговорили. Кто-то осуждал Его поступок, большинство же простых людей одобряли действия Христа, радуясь, что наконец-то нашелся Человек, не побоившийся вступить в противоборство с порочной системой.

Изменения веры человека

Слухи об Иисусе дошли до дворца царя Ирода. Так о Нем узнал и царедворец. Этот человек, беспокоясь о своем сыне, прочувствовал всю неординарность Личности Христа. Вельможа испробовал все, посетил множество врачей, но все впустую. Он решил разыскать Иисуса. Увидев его, Христос сказал: «Вы не веруете, если не увидите знамений и чудес» (Ин. 4:48). Однако царедворец не сдавался: «Господи! приди, пока не умер сын мой» (Ин. 4:49). Видя его веру, Христос ответил: «Пойди, сын твой здоров» (Ин. 4:50). «Он поверил слову, которое сказал ему Иисус, и пошел. На дороге встретили его слуги его и сказали: сын твой здоров. Он спросил у них: в котором часу стало ему легче? Ему сказали: вчера в седьмом часу горячка оставила его. Из этого отец узнал, что это был тот час, в который Иисус сказал ему: сын твой здоров. И уверовал сам и весь дом его» (Ин. 4:50–53).

Почему царедворец пришел к Иисусу? Почему он не ушел, увидев промедление Христа? Почему ответ Иисуса успокоил его сердце? Потому, что он верил. Попробуем проследить за тем, какие изменения должна претерпеть вера человека, дабы привести его к спасению. Рассмотрим четыре уровня веры.

Живя в Капернауме, царедворец принял решение отправиться к Иисусу в Кану Галилейскую. Расстояние между этими городами составляло 37 километров. Думаю, верхом на лошади этот путь реально было преодолеть за полтора часа.

Бог не может просто оттолкнуть грешника. Когда царедворец пришел к Иисусу с верой первого уровня, Он не проигнорировал его. Тем не менее слова Христа указывают на проблему в сердце этого человека: «*Вы не уверуете, если не увидите знамений и чудес*» (Ин. 4:48). Когда царедворец пришел к Иисусу, у него не было личных отношений с Богом.

Вера от отчаяния

Приходя к Богу, следует понимать, к Кому мы обращаемся. Нельзя чувствовать себя на равных с Тем, Кто создал наш мир. Такой уровень веры я бы назвал верой от отчаяния. Скажите, многие ли сегодня исповедуют такую веру? Да, многие. Не зная истинного Бога, который способен решать проблемы, люди цепляются за что угодно, поскольку есть нужда, которую никто не может удовлетворить. Они готовы молиться любому, кто, как говорят, может помочь.

К счастью царедворца, его вера не осталась на том же уровне. Услышав первоначальный ответ Христа, он оказался на распутье: гордо уйти после отказа и остаться один на один со своей проблемой или же изменить свое отношение и обратиться к Иисусу не просто как к одному из равных, но как к Мессии, который читает его сердце. Вельможа выбрал второй вариант. Об этом свидетельствуют его последующие слова: «*Господи! приди, пока не умер сын мой*» (Ин. 4:49). Называя Иисуса Господом, царедворец искренне смиряется перед Ним.

Вера в Личность Иисуса

Собравшись с мыслями, он умоляет Христа откликнуться на боль его сердца. Вера этого человека перешла на новый уровень – уровень веры в Личность Иисуса. Становление веры начинается именно с признания Христа своим личным Спасителем. Но и это еще не предел. Разговор с Иисусом состоялся около часа дня. Получив заверение в том, что его сын здоров, царедворец, оседлав лошадь, мог бы спустя несколько часов уже быть дома. Я бы, наверное, так и поступил. Но интересно, что вера этого человека достигла того уровня, что он не стал

сомневаться, незамедлительно ища доказательства словам Христа.

Вера, приносящая покой

Сказанное Иисусом принесло мир его сердцу, а значит, вера царедворца перешла на следующую ступень – ступень веры, приносящей покой. Мы не знаем, чем именно занимался этот человек в тот день. Известно только, что домой он вернулся на следующий день. По пути он встретил своих слуг, сообщивших ему, что его сын здоров. Господин спросил их, в котором часу сыну стало легче. «Вчера в седьмом часу», – последовал ответ. По нашему исчислению это час дня. Отец понял, что именно в это время Иисус заверил его в том, что ребенок исцелен. Человек, достигший этого уровня веры, перестает волноваться и суетиться. Он всецело уповает на Того, в Кого уверовал.

Влиятельная вера

На этом история могла закончиться, однако существует еще одна ступень веры. Как вы думаете, о чем рассказал вельможа домашним после своего возвращения? О Христе, Который прочел нужду его сердца и восполнил ее. О том, что в мир наконец-то пришел обетованный Мессия, вера в Которого дарует спасение. Мы видим, что вера царедворца достигла четвертого уровня, став влиятельной верой. Вельможа не просто рассказал о случившемся своим домочадцам. Дело в том, что в Капернауме до сих пор сохранились остатки древней христианской церкви. Семья царедворца стала оплотом христианства в той местности, многие годы оказывая благотворное влияние на ее жителей.

Какой веры каждый из нас? Не думаю, что нашу веру можно назвать верой от отчаяния. Однако, глядя правде в глаза, следует честно сказать, что наша вера не всегда приносит нам покой. Даже если мы уже обрели покой в Боге, Он ожидает от нас большего. Нам следует делиться опытом спасительных отношений со Христом с окружающими. Именно к этому Господь призывает нас на страницах Священного Писания.

Рисуем стать эгоистами

Не останавливайтесь на третьем уровне веры. Это опасный уровень, который часто грозит нам духовным сном. На этом уровне у нас возникает соблазн увериться, что мы уже спасены. Однако не стоит забывать слова апостола Павла: «*И если мы в этой только жизни надемся на Христа, то мы несчастнее всех человеков*» (1 Кор. 15:19). Бог говорит о том, что Он желает видеть Своих детей служителями, а не простыми потребителями Его благословений. Это означает, что наша вера призвана оказывать влияние на окружающих.

Когда мы успокаиваемся в вере, то рискуем стать эгоистами, сконцентрированными на служении самим себе. Видя эту опасность, апостол Павел призывает нас: «*Итак, умоляю вас, братия, милосердием Божиим, представьте тела ваши в жертву живую, святую, благоугодную Богу, для разумного служения вашего*» (Рим. 12:1). Заметьте, речь здесь идет не о субботнем служении. Кто кому в субботу служит? Бог нам. Он делает это через Свое Слово, которое и успокаивает нас, и тревожит одновременно. Мы же можем послужить Ему лишь тогда, когда наша вера оказывает влияние на тех, кто Его еще не знает.

Апостол Павел пишет: «*Сердцем веруют к праведности, а устами исповедуют ко спасению*» (Рим. 10:10). Когда мы верим сердцем, это способствует нашему освящению, освобождению от порочных привычек, а для спасения необходимо исповедовать Бога устами. Если мы не свидетельствуем о Боге, спасение куда-то исчезает. Именно четвертый уровень веры позволяет нам сохранить причастность ко Христу. Если в нас не живет Дух Божий, то мы и не Его.

Дух Христа – это миссионерский дух. Какое желание испытал царедворец, вернувшись в свой дом? Рассказать о том, что Бог совершил для него. Если у нас нет такого желания или же мы его подавляем, то это является серьезной проблемой. Это свидетельствует о том, что мы вернулись на третий уровень и начали использовать благословения Божьи только для самих себя.

«*И тогда снова увидите различие между праведником и нечестивым, между служащим Богу и не служащим Ему*» (Мал. 3:18). Малахия говорит о том, что жизнь человека, чья религиозность направлена только на себя и не нацелена на то, чтобы прославить Господа, рассказав о Нем кому-то еще, не расценивается Богом как жизнь праведника. Такова библейская концепция.

Цель существования Церкви – проповедь Евангелия. Однако четвертый уровень веры не достигается автоматически, а является результатом воспитания. И начинать это воспитание следует именно в семье. Царедворец в первую очередь стал миссионером для своих домашних.

Родители, если у вас есть несовершеннолетние дети, запомните, что, воспитывая их в вере, вы совершаете работу гораздо более важную, нежели проповедник за кафедрой. Не оправдывайте свое нежелание свидетельствовать детям о Христе своей занятостью на работе. Гораздо важнее заботиться не о плотских нуждах своих домочадцев, но об их духовном состоянии. Помните, что люди, чья вера достигла четвертого уровня, у Бога на особом счету. Верьте Господу вопреки всему...

Рустем
Мухаметвалеев

Побудьте зі Мною

Донедавна ситуація у світі залишалася відносно стабільною. Щосуботи кожен з нас обирав, іти на богослужіння чи залишитися вдома. Однак тепер усе змінилося: люди хотіли би перебувати в Домі молитви, та через карантинні обмеження в багатьох містах не всі відвідують богослужіння. Наш світ виявився неготовим та беззахисним перед лицем нової інфекції. Правила гри змінюються. Саме тому Ісус радив нам бути пильними й молитися.

Живучи в цей особливий час, ми прагнемо знати, яка роль християн у подіях, що відбуваються довкола нас. Завдяки технічній революції наука зробила величезний крок уперед. Досягнення в галузі науки й техніки сягнули небувалих масштабів. Найкращі уми створили технології, покликані піклуватися про людей. Наведу декілька прикладів: побутові прилади в «розумному» будинку, запрограмовані так, аби готувати вечерю до приходу господаря; біонічні протези верхніх кінцівок, здатні відновлювати важливі втрачені функції; навушники з вбудованим у них перекладачем; капці з підігрівом та інші речі, здатні спростити життя сучасної людини, зробити його комфортнішим. Було винайдено навіть спеціальні устілки для взуття, які, зв'язуючись із смартфоном користувача за допомогою технології Bluetooth, здатні скеровувати власника в заданому навігатором напрямку, подаючи сигнали до ніг через вібрацію. Ці устілки, оснащені системою тактильного зворотного зв'язку, покликані стати незамінними помічниками для людей, що мають вади зору.

Що змушує вас плакати?

Сучасна людина забезпечена різноманітними гаджетами-помічниками, однак, стикаючись із труднощами та переживаннями, усе ж прагне відчувати поруч плече друга, а не просто вібрацію від устілки. Емоції ніхто не відміняв. Чи доводилося вам бачити, як плачуть люди? Як давно ви плакали самі? Життя залишає нам мало часу на такі «дрібниці».

Аналізуючи своє життя, усвідомлюю, що мало відпочиваю і надто багато працюю, однак при цьому не є ідеальним батьком для власних дітей, чоловіком для своєї дружини, сином для своїх батьків і пастором своєї громади. Я часто не знаходжу достатньо часу, щоби приділити увагу людині, яка переживає труднощі й потребує співчуття.

Святе Письмо містить близько 100 віршів, у яких згадуються людські сльози. Що змушує нас плакати? Потрапіння, зрада, конфлікт, необґрунтовані претен-

зії в наш бік, втрата близьких, розчарування в самих собі. Як бачимо, приводів для сліз є чимало. Ось вірші, у яких ідеться про реакцію Ісуса на людські сльози: «Вийшовши, Ісус побачив багатьох людей, змилювався над ними і оздоровив їхніх хворих» (Матв. 14:14). Євангеліст Лука змальовує ще одну ситуацію: «Після цього Він пішов до міста, що зветься Наїн. І сталося, що з Ним ішли численні Його учні та багато людей. Коли Він наблизився до міської брами, виносили мертвого – єдиного сина в матері, що була вдовою; було з нею багато людей з міста. Побачивши її, Господь змилювався над нею і сказав їй: Не плач! Підійшовши, Він доторкнувся до мар; ті, що несли, стали. І Він сказав: Юначе, кажу тобі: встань! Мертвий підвівся і почав говорити. Ісус віддав його матері» (Лука 7:11–15).

«Один чоловік ішов з Єрусалима в Єрихон і попав у руки розбійників, що його пограбували й завдали йому ран, та відійшли, залишивши його лежати живим. Проходив випадково один священик тією дорогою і, побачивши його, обминув; так само і левит, прийшовши на те місце, поглянув – і оминув. А якийсь самарянин, проходячи, підійшов до нього і, побачивши, змилювався. Він підійшов, перев'язав його рани, поливши на них оливи й вина, посадив його на худобину, привіз до гостиниці й подбав про нього. А другого дня, як відходив, вийняв два динарії, дав власникові гостиниці та сказав: Подбай про нього, а якщо більше витратиш, то віддам тобі, коли повертатимуся» (Лука 10:30–35). Наш Господь не міг залишитися байдужим, коли бачив людські сльози. Він оздоровлював хворих, воскрешав мертвих, піклувався про тих, хто був у біді. Зауважте, що самарянин не просто поспівчував чоловікові, на якого напали розбійники, він надав йому практичну допомогу. На жаль, наше співчуття часто обмежується словами.

У Біблії ми також знаходимо вірші, коли Сам Ісус плакав: «Коли Він наблизився і побачив місто, то заплакав над

ним, кажучи: Якби ти зрозуміло хоч у цей день, що потрібне для твого миру! Тепер же це сховано від очей твоїх. Бо прийдуть на тебе дні – і твої вороги оточать тебе валом, візьмуть тебе в облогу, тіснитимуть тебе звідусіль, поб'ють тебе й твоїх дітей у тобі, не залишать каменя на камені в тобі, бо не зрозуміло ти часу своїх відвідин!» (Лука 19:41–44). Чому плакав Ісус? Іноді наші співвітчизники, виїжджаючи на постійне проживання за кордон, плачуть за рідним містом. Чи це було причиною сліз нашого Господа? Пророчим зором Господь бачив майбутнє Єрусалима, отож Ісусові було за чим плакати.

Справжня емпатія

У 1909 році Е. Тітченер увів у психологію поняття емпатії. Під емпатією розуміють здатність людини розуміти й відчувати емоції іншої людини. Інакше кажучи, це здатність помістити себе в «поле» чужої позиції. Сучасні шахраї навчилися використовувати емпатію у власних корисливих цілях. Я знаю чимало історій, коли людям похилого віку телефонували і хтось на іншому боці слухавки, дуже схожий за голосом когось із їхніх рідних, говорив, що потрапив у скрутне становище і терміново потрібні гроші. Літні люди без вагань перераховували кошти на картку, вказану шахраями.

Декілька років тому я зауважив те, чому пізніше знайшов підтвердження в наукових джерелах: **більшість людей співчують іншим через ефект «переносу».** Інакше кажучи, коли бачимо, як переживає інша людина, ми насправді співчуваємо не їй, а інтуїтивно, ставлячи себе на її місце, жаліємо себе. **Справжня ж емпатія – це властивість Бога. То де ж та межа, за якою закінчується справжнє і починається удаване?**

Якось я познайомився з талановитим художником. Його роботи можна знайти в публічних і приватних колекціях України, США, Туреччини, Японії, Ізраїлю й інших країн. Я не можу назвати себе творчою особистістю, однак мені було ці-

каво провести час у товаристві цієї людини. Художник розповів мені, що потрібно зробити, аби намалювати реалістичну картину. Сам він колись жив у Криму, виріс на узбережжі Чорного моря.

Можливо, саме тому серед його робіт переважають пейзажі. Аби намалювати реалістичний пейзаж, потрібно дуже довго й уважно споглядати оригінал.

Похапцем неможливо створити шедевр.

Я збагнув, що цей принцип діє й у стосунках між людьми. Аби по-справжньому зрозуміти та підтримати когось, необхідно приділити людині достатньо часу, якого нам сьогодні так бракує.

Проте саме так Бог чинить щодо грішника. У Біблії написано: «*Бо хто інший такий великий народ, що мав би богів, таких йому близьких, як Господь, Бог наш, кожного разу, як ми кличемо до Нього?*» (П. Зак. 4:7). Господь справді близький до кожного з нас. Його присутність у нашому житті є відчутною і дієвою. Ми ж, істоти, які були створені за Його образом і подобою, маємо максимально відображати цю Божу емпатію. «*Господь зламаносердим близький, і впокорених духом спасає*» (Псал. 34:19). **Що таке зламане серце? Це не стосується якогось захворювання. Тут ідеться про духовний стан людини, що передбачає впокорення перед Богом. Господь безпомилково визначає його.**

Чи не були ми з вами причиною того, що хтось відчув душевний біль? Можливо, наші цинічні слова чи недолугі жарти, дії чи бездіяльність завдали комусь болю? Ми, люди, іноді буваємо дуже жорстокі. У книзі пророка Ісаї написано: «*Утішайте, втішайте народа Мого, говорить ваш Бог!*» (Ісаї 40:1). Ось чого Господь очікує від нас, християн. Бог промовляє: «*Не добре, щоб бути чоловіку самотнім*» (Бут. 2:18). Цей вірш не лише про шлюбні стосунки, а й про принцип життя взагалі.

ТРИМАЙТЕСЯ, АДЖЕ ЗА ВАС ТРИМАЮТЬСЯ ІНШІ

У природі ми знаходимо чимало прикладів взаємовигідного співіснування живих істот. Наприклад, форма виду *Pseudomyrmex ferruginea* мураху мутуалістичні, взаємовигідні стосунки з акаціями *Acacia cornigera*. Вони починаються, коли рослина ароматом приваблює мурашину матку, яка відкладає яйця біля основ її масивних шипів. У міру розростання колонії мурахи заселяють інші шипи, отримуючи від рослини ще й їжу: навколо основи листя виділяється багатий цукрами й амінокислотами нектар. Натомість мурахи відганяють від акації комах-шкідників, жалають тварин, які намагаються їсти її листя та знищують паростки рослин-конкурентів довкола дерева, на якому живуть.

Ми констатуємо потребу одних живих істот в інших. Та й самі ми залежимо одне від одного. Навіть Ісус, живучи на Землі, мав потребу в підтримці:

«*Тоді каже їм: Смертельним смутком охоплена душа Моя. Залишайтеся тут і пильнуйте зі Мною!*» (Матв. 26:38). Тоді, у Гетсиманії, Господь потребував підтримки учнів.

Проведіть «інвентаризацію» власних почуттів і настроїв. Проаналізуйте своє християнське життя: чи є в ньому місце для емпатії? Якщо так, чи справжня вона? Чи навчилися ми самі знаходити спокій у Богові? Чи віримо в те, що наше життя в руках усемогутнього й люблячого Господа?

Сьогодні ми, християни, покликані стати надійним якорем для тих, кому зараз гірше, ніж нам, для тих, хто немає опори в житті, хто наляканий і живе без надії. Чи можемо ми приділити таким людям хоча б трохи свого часу? Почніть зі своїх дітей, чоловіка або дружини, батьків, а може, і зовсім незнайомої вам людини. Бог обіцяє, що страждання не триватимуть вічно: Ісусові було вкрай важко в Гетсиманії, однак вже скоро Він святкував перемогу над гріхом та смертю. **Той, хто сьогодні плаче разом із Христом та Його дітьми, завтра радітиме разом із Ним. Радійте з тими, хто радіє, і плачте з тими, хто плаче. Нехай Господь допоможе нам у ці непрості часи навчитися бути знаряддям у Його руках.**

Микола
Бойко

НЕ КРАДИ

Пригадую епізод з роману В. Гюго «Знедолені», де колишній каторжник Жан Вальжан краде столове срібло у священника, який прихистив його на ніч. Коли його ловлять і звинувачують у крадіжці, священник заступається за нього, говорячи, що він сам подарував йому ці речі, і цим змінює серце Жана назавжди.

НЕ КРАДИ. Про що говорить ця заповідь: лише про присвоєння чужих матеріальних цінностей чи про щось більше? Якщо заглибитися в суть, то гріх у тому, щоби привласнювати собі чуже. А це може бути:

Нечесність у життєвих справах: узяти в когось у борг і не віддати; заплатити працівникові менше, ніж домовлялися; обрахувати покупця чи продавця; не платити податків; продати неякісний товар. «*Не будеш гнобити ближнього свого, і не будеш грабувати, і не задержиш в себе через ніч аж до ранку заробітку наймита*» (Левит 19:13). Чому заробіток не має залишатися до ранку? Тому що, можливо, гроші потрібні вже ввечері, наприклад, щоб купити продукти. Так само й ми повинні швидше віддавати борг, бо, можливо, нашому

ЖИВИТЕ ТИХО

«Живите тихо», – Слово говорить. Мы не салют, чтоб ярче быть и выше. Как можно тише жить, как можно тише, Терпенья сохраняя свой лимит.

Не выше быть на голову других, Склоняя свою голову смиренно, Чтобы начать свой день обыкновенно – С молитвой за хороших и чудных.

Бывает так, что нужно промолчать, Хотя бывает горько и обидно, И правды, кажется, совсем не видно, И спорить хочется или кричать.

Уйти от шума и ненужных слов, Чтоб был не слушатель и не участник, Нарушив этим самым чей-то праздник, Где победитель – вовсе не любовь.

Порой молчанье – золото для нас. И жизнь проходит наша без последствий, И, ограждая нас от разных бедствий, Молчанье наше пребывает в нас.

Молчать. Учиться нужно нам молчать. Различных слов обидных в жизни много, Но будем мы просить Святого Бога, Чтоб силы дал на зло не отвечать.

друзі теж потрібні гроші, які він нам позичив.

Забуті речі. Якщо, знайшовши загублену кимось річ, ми залишаємо її собі, не намагаючись знайти господаря, це теж крадіжка. Уяви, що ти загубив свій гаманець, а хтось його знайшов. Що він має зробити, на твою думку, якщо там є твій номер телефону? «*Як хочете, щоб чинили вам люди, – чиніть і ви їм так само*» (Луки 6:31).

Брати речі без дозволу. Звичайно, можна думати, що ця людина неодмінно дозволила б тобі скористатися її річчю. Та погодься, це неприємно, коли хтось користується твоїми речами без дозволу. Така собі крадіжка на певний час.

Приховувати чужі крадіжки. Якщо ти став свідком злочину, але мовчиш про це, то стаєш співником. Або якщо купуєш речі, які, як ти знаєш, були вкрадені, ти заохочуєш злодія (Прип. 29:24).

Анастасія Пачіна

Не хочу видеть ЭТОТ ПЛОД НА СВОЕМ УЧАСТКЕ

Рано или поздно каждый из нас осознает необходимость проанализировать, что я сеял и что буду жать. Такой анализ происходит у каждого. Мы учимся в школе, сдаем промежуточные экзамены, пишем контрольные работы, влияющие на годовые оценки. Оканчивая школу, ученики спрашивают себя, чему они научились, куда смогут поступить со своим аттестатом. В христианской жизни каждый из нас должен спросить себя: какой плод я приношу? К чему мы стремимся и куда идем? Какой плод я не хотел бы, чтобы вырос на моем участке?

Раз в квартал у нас проходит Вечеря Господня. Мы вспоминаем, что Христос умер и воскрес, чтобы спасти каждого из нас. Это момент, когда я еще раз анализирую свои отношения с Богом. Провожу время в посте и молитве, желая что-то изменить в себе. Подходит к концу год, и многие задумываются о том, каким он был. Мы можем посмотреть, какие события произошли в мире за этот год, но очень важно осознать, что сделал я. Если ежедневно я не подводил итог своей жизни, каждый квартал не участвовал в Вечере Господней, то в конце года будет сложно сделать анализ, потому что он мне, скорее всего, не понравится. Осталось несколько месяцев – и 2021 год уйдет. Что мы принесем в конце года перед Божьим лицом?

Каждая община в конце года совершает служение благодарения Господу. Если бы мы не анализировали, если бы мы весной ничего не посадили, нам осенью нечего было бы собрать. Даже если бы посадили, но не поливали и не удобряли, не ухаживали за растениями, что бы мы могли пожать осенью? Если бы Бог не давал солнце, дождь, какой плод мы бы принесли?

Какие планы мы составляли и чего мы достигли или не достигли? Мы можем прийти с хорошими достижениями. За этот год кто-то приобрел транспорт, построил дом, кто-то женился или вышел замуж, у кого-то появились дети. И это достаточно красивый плод.

Вспомним историю, записанную на страницах Священного Писания, когда Каин пришел к Богу со своими плодами. **Это был первый человек, пришедший к Господу с благодарностью, но и первый человекоубийца. Он принес Богу лучшие**

плоды земли. Это было красиво и достойно. Но на его дар Бог не призрел. Бог призрел на дар Авеля, который принес ягненка. Проблема заключалась в том, что Каин, принося дары Господу, не чувствовал своей нужды в Боге, Спасителе, потребности в раскаянии. Он принес то, что смог вырастить. Авель тоже принес Богу из того, что вырастил, ведь был пастухом. Но в своей жертве Богу Авель показал свою нужду в Спасителе.

Мы можем приобрести многое в этом году и с этим прийти к Богу, поблагодарить Его за то, что Он нам дал. Но нуждаюсь ли я в Спасителе? На что больше похож мой плод, моя жертва: на жертву Авеля или Каина? Призрит ли Бог на мою жертву?

Многие сегодня, собирая урожай с полей, восклицают: «Я своими руками вырастил этот урожай. Знаете, во сколько я вставал, сколько времени проводил на поле? Я изобрел новый способ выращивания плодов. Я! Я! Я!» И где-то там Бог... Не хотелось бы, чтобы в нашей жизни повторилась история Езекии, в жизни которого Бог совершил чудо. Но когда к нему пришли люди, узнав о Божьем чуде, он ничего не сказал о Боге. Он показал, что имеет, но не Бога.

Христос не раз в Своих притчах приводил пример земледелия. Апостол Павел обращает наше внимание на следующее: есть то, что мы можем принести сами, и то, что Бог способен взрастить в нас. Что мы можем сделать сами? Какой плод мы сами можем принести? «*Дела плоти известны; они суть: прелюбодеяние, блуд, нечистота, непотребство, идолослужение...*» (Гал. 5:19).

Когда мы живем без Бога, когда не анализируем, не останавливаемся, то поступаем, как и многие. Апостол не говорит о наших достижениях в течение этого года. Многие скажут, что, к счастью, в их жизни нет этого всего: они не изменяют, не поклоняются идолам...

Вспомните слова пророка Самуила (см. 1 Цар. 15), когда он пришел к Саулу и сказал о том, что тот поступил неправильно, оставив в живых царя амаликитян и скот, хотя Бог повелел уничтожить все и не брать с собой ничего. «Повиновение лучше жертв», – говорит он. Он сравнивает неповиновение Господу с идолослужением и волшебством. Это серьезный момент. Когда мы непослушны Богу, это то же самое, что мы совершаем идолослужение. Если в нашем сердце возрастут семена, посеянные врагом человеческим, то в нашей жизни появятся соответствующие плоды.

Так хочется, чтобы вражда, ссоры, зависть, гнев, распри, разногласия, соблазны, ереси, ненависть, убийство, пьянство, бесчинство никогда не выросли на моем участке. В конце каждого года проходит неделя возрождения, но мы ведь настолько заняты люди, что не имеем времени посещать эти встречи.

Стоит остановиться и подумать, взглянуть, в каком направлении движется наша жизнь, какой плод она приносит сегодня. Мои дети, смотря на меня, как я обрабатываю свое сердце, свой участок, будут поступать так же. Хочу, чтобы каждый из нас принес хороший плод для Господа.

«*Предваряю вас, как и прежде предварял, что поступающие так Царствия Божия не наследуют*» (Гал. 5:21). Дьявол сегодня все больше и больше сеет сомнение в наши сердца. Эти посевы порой дают свои всходы и плоды. Если его семя упало на «добрую» почву, то сомнения переполняют нас. Иногда люди сомневаются: «Правда ли то, что обещал Бог? Правда ли, что я могу потерять и в этой жизни, и в вечной?» Все, что сказал Бог, в точности исполнилось. Он обязательно придет.

Человек не может приносить плод, когда его земля не подготовлена. Только к какому семени она подготовлена: к семени Слова Божьего или семени врага? Если к семени врага, то мы пожнем со-

СТРИМАНІСТЬ ЗМІНИТЬ ВАШЕ ЖИТТЯ

Ми знаємо, що дотримання принципів реформи здоров'я дозволяє впоратися із цією проблемою. Здоровий спосіб життя визначений Богом для народу останнього часу як система, що захищає проти смертельних захворювань. Ідея стриманості, про яку писав ще апостол Павло, сьогодні актуальна, як ніколи (див. 1 Кор. 9:24, 25). Стриманість позитивно позначається на всіх аспектах нашого життя. Підтвердження цієї думки ми знаходимо в працях Духа пророцтва: «Потрібно суворо дотримуватися законів здоров'я. Багатох страждань можна було б уникнути, якби всі займалися профілактикою захворювань шляхом суворого дотримання законів здоров'я. У багатьох половина життєвих сил втрачається через нездужання, що є наслід-

▶ ответствующие плоды. Проанализировав последние несколько недель своей жизни, мы увидим, какие семена прорастают в нас. **Дела плоти – это то, что я сам возвращаю в себе, плоды духа – результаты работы Духа Святого. Многие скажут, что готовы и каждое утро молятся, чтобы Бог изменил характер, сделал другим человеком. Однако ничего не меняется, потому что мы должны сотрудничать с Богом в этом деле.**

Мы должны подготовить почву. Но как это сделать? Мы часто только намеряемся что-либо сделать, изменить, улучшить. Обещаем, но не делаем. Как часто израильский народ произносил: «Все, что сказал Господь, исполним». Но проходило немного времени и они снова оставляли Бога. Не хотелось бы, чтобы наши заявления были подобными. Плод духа – любовь к Богу и людям вместо разногласий, вражды, зависти. Часто мы готовы проявлять любовь, только если нам выгодно. Но любовь Божья, которую Он желает взрастить в нас, не ищет своего, а жертвует собой.

Как часто мы радуемся? В последнее время люди говорят, что нечому радоваться, особенно в период пандемии. У нас есть радость – Иисус Христос. Смотрите, что подарил вам Спаситель: жизнь, искупление грехов, надежду на вечность! Он подарил вам родных и близких.

Мы хотим сделать своих близких идеальными, потому что нам будет удобно с ними жить. Но Бог призывает нас менять не другого, а себя, вскапывать участок не у другого, а у себя. Мы не сможем посеять Божье семя в сердце другого человека, только Господь может это сделать. Мы не можем не приносить плода. Но какой именно плод мы принесем? Проанализируйте сегодня свой участок, свое сердце. Еще можно все исправить...

Дмитрий Плугатарев

ком потурання апетиту та зіпсованим смакам у їжі. Якою ясністю сприйняття могла б володіти молодь, якби виявляла цілковиту покору законам здоров'я» (Е. Уайт. Дочки Божі. С. 175).

Якщо ви усвідомлюєте, що закони здорового способу життя – це вістка від Бога, відкиньте всілякі забобони та ставтеся до цієї вістки як до Божого повеління. «Слід розвивати в собі стійку звичку до охайності. Багато хто не береже своє здоров'я, доки воно в них є: вони нехтують особистою гігієною, ходять у брудному одязі. Через пори нашого тіла завжди непомітно виходять токсини. Якщо не дбати про чистоту шкірного покриву, увесь організм виявиться обтяжений нечистотами» (Е. Уайт. Дочки Божі. С. 174).

Наша сестра, яка навчається в одному з медичних вузів США, дала своєму викладачеві прочитати праці Е. Уайт без обкладинки. «Що ви про це думаєте?» – запитала вона. Ознайомившись із запропонованими матеріалами, він дійшов висновку: «Це найсучасніші досягнення науки. Тут усе викладено правильно». Коли дівчина розповіла, що це було написано 130 років тому, професор не міг у це повірити.

Невже ми думаємо, що Бог відкрив принципи здорового способу життя, щоб на декілька років продовжити наші муки в старості? Божий план полягає в тому, щоб ми до кінця нашого життя мали ясне мислення і сильну імунну систему. «Що можна зробити, щоб зупинити потік хвороб і злочинів, який тягне за собою все людство у вир нещастя й загибелі? Оскільки основну причину зла слід шукати в безвідмовному задоволенні свого апетиту та пристрастей, то головне завдання реформи здоров'я полягає в тому, щоб засвоїти уроки стриманості та самовладання» (Е. Уайт. Вісті для молоді. С. 37).

Якщо ви хочете продовжувати жити за принципом «мені це подобається», це ваш вибір, але тоді не скаржтеся на Бога і не називайте себе віруючими людьми. Я закликаю вас до цього, оскільки сьогодні це стає питанням життя та смерті. Ми з вами втрачаємо чутливість і перестаємо розрізняти часи. Окрім того, нехтуючи принципами здорового способу життя, ми страждатимемо від різних захворювань, яких згодом буде дедалі більше. Реформа здоров'я дана для того, щоб ми навчилися володіти собою, жити всупереч принципу «а мені так хочеться». Приборкуючи апетит, ми робимо свій розум сприйнятливим до слухання Божого голосу та зміцнюємо наш організм у боротьбі з різними патогенами.

Шкода, що раніше не вів здорового способу життя

Хотів би поділитися особистим досвідом, як я усвідомив необхідність дотримання принципів реформи здоров'я. Я жив, потураючи своєму апетиту доти,

доки не почув діагноз: гепатит. Моєю лікаркою була досвідчена жінка. Очолюючи інфекційну лікарню, вона також була головною епідеміологінею області. Я запитав її: «Як мені тепер харчуватися?» «Необхідно виключити з раціону все смажене», – відповіла вона. Для мене це було неможливо. Раніше дружина не раз намагалася привчити мене до здорового харчування, але я нічого не хотів слухати. **Я знав про рекомендації з Духа пророцтва, але не зважав. Однак тепер, коли це стало для мене питанням життя та смерті, я переглянув свою позицію.** Ця ж лікарка, яка не була адвентисткою, порадила мені відмовитися від м'яса на користь бобових та рослинної їжі. Я вирішив дослухатися до її поради, і це започаткувало мій шлях до здорового способу життя.

Сьогодні я часто чую на свою адресу: «Ти дуже схуд. Часом не захворів?» Зовні я справді змінився: зайва вага зникла частково внаслідок перенесеного інфаркту, проте здебільшого завдяки тому, що я переглянув свої погляди на харчування, почавши утримуватися від шкідливого. Сьогодні мені потрібно навчитися приймати себе вже не молодим, коли з'являються зморшки і руки починають зрадницьки тремтіти. Із цим нелегко змиритися, але я звикаю. Мені досі хочеться жити. Не просто існувати, а саме жити, отримуючи радість кожного нового дня. Бог допомагає мені в цьому.

Почавши дотримуватися принципів реформи здоров'я, я бачу результати. Через 18 років боротьби із цукровим діабетом показники рівня цукру в моїй крові нарешті близькі до норми. Лікарі неодноразово говорили мені про необхідність позбутися зайвих кілограмів, проте я казав собі: «Мені подобається, як я виглядаю». Сьогодні я запитую себе: «Чому? Чому я не дослухався до цих порад раніше?»

Проаналізуйте своє життя та звички, подумайте, чим це може закінчитися для вас у майбутньому. Я змінив своє ставлення до ходьби. Я можу проїхати на роликівих ковзанах 18 кілометрів, не відчуваючи жодного дискомфорту. Однак мені вже 60 років і я з жалем думаю про втрачені можливості, проте, якою могла би бути якість мого життя, якби я дослухався до порад Духа пророцтва ще в молоді роки. Я вдячний Богові, що Він через труднощі привів мене до цього хоча б зараз. На власному досвіді я побачив реформу здоров'я у дії. Переконалий, що ці принципи спрацюють у житті Божого народу останнього часу.

Якщо ми сьогодні хочемо допомогти цьому світові, нам слід переглянути, як самі живемо: чи не наповнене наше серце страхом, який змушує нас шукати порятунку? На чому ґрунтується особисто моя віра?

Володимир Крупський

НЕ ГАСИТЕ ФОНАРИ

Однажды вечером я вызвала такси. Автомобиль припарковался, из него вышли девушка с парнем. Я сначала положила в салон цветы, а потом села сама, и мы с водителем поехали в сторону моего дома. Минут через пять водителю позвонила девушка, которая вышла из машины. Она сказала, что забыла в такси сумку и надо, чтобы таксист вернулся, потому что она ей нужна.

— Я уже на маршруте с другим клиентом, — поясняет водитель.

А я же слышу разговор и понимаю, что мы едем всего пять минут. Проще вернуться сейчас и решить эту проблему, ведь он уедет на другой конец города, и потом им будет сложнее встретиться. И мало ли что в сумке, может, все ее деньги и зарядка для телефона. Я, конечно, не в восторге от мысли, что попаду домой позже, но почему бы не выручить человека?

— Давайте отдадим ей сумку, пока далеко не уехали. У меня есть время, — предлагаю я.

— Спасибо вам, — говорит водитель, что-то меняет в заказе, чтобы это не было за мой счет, и мы возвращаемся на ту же точку, откуда уехали, и отдаем девушке сумку.

— Спасибо, — говорит девушка.

Водитель везет меня домой. Через десять минут ему звонит та же девушка:

— А шапка? Шапку куда дели?

Я осмотрела сидение под своими цветами — нет шапки. Потом смотрю: на полу действительно валяется шапка. Я бы не заметила, темно же. Но мне надо домой. Я не могу всем растеряшам шапки развозить. Водитель и не уточнял, будем ли возвращаться, сразу решил, что нет, даже не советовался.

— Девушка, я везу клиента уже полчаса и еще никуда не увез. Я больше не вернусь, тем более из-за шапки.

— Можете отвезти, а потом вернуться? Я подожду. Вы сумку отдали, но я проверить не успела, вы быстро уехали...

— Мне ехать 45 минут в одну сторону, — говорит водитель.

— Сейчас вернитесь, вы ж недалеко уехали, — настаивает на своем девушка.

— Клиент спешит. Я работаю до полуночи, потом домой поеду за город. На маршрут выйду около десяти часов утра. Может, успеете забрать? Я адрес дам. Жена дома весь день будет, я могу оставить, приезжайте в любое время.

— Я не поеду к вам домой, мне далеко. Я работаю в центре города. Вы можете привезти мне шапку?

— Нет, не могу. Я же работаю. Клиентов вожу! — отвечает водитель.

— Между заказами завезите... Кто-то же точно поедет в центр.

Вдруг прервалась связь.

— Почему вы не спросили даже, может, я располагаю временем, и мы бы вернулись? — уточнила я у водителя.

— Я не хочу, — спокойно и уверенно ответил водитель. — Я давно работаю с людьми, и эта девушка — неблагодарный человек. Некоторые люди считают, будто им все должны.

— А как вы это поняли? — интересуюсь я.

— Много факторов. Она звонит и говорит: «Я забыла сумку, потому что вы слишком быстро уехали». То есть это я виноват, что она сумку забыла. Хотя где ж быстро, вы же цветы клали. Потом мы вернулись, решили ее проблему за счет вашего и моего времени, я уже молчу про бензин. Вот вы бы как поступили на ее месте?

— Отблагодарила водителя, дала бы хорошие чаевые за то, что вернулся.

— Вот. Девушка просто забрала свою сумку, да еще с таким видом, будто я ее украл.

Тут снова звонит девушка:

— Если вы не привезете мне шапку, я напишу отзыв, что вы ее украли, — угрожает она.

Мы с таксистом встречаемся глазами в зеркале заднего вида.

— Вы можете меня вызвать, и я приеду к вам как такси, — предлагает ей водитель.

— Я заплатила за эту шапку, когда покупала ее. Второй раз я платить не буду. За что? Просто верните мне мою вещь, — злится девушка.

— Я же предложил вариант. Если вам действительно нужна ваша вещь, которую вы так цените, что дважды забыли, то приезжайте после моей работы и заберите ее.

Я спрашиваю таксиста:

— Если бы она дала бы вам чаевые за сумку, то, обнаружив пропажу шапки, вы бы вернулись к ней снова?

— Я как минимум с вами бы обсудил. Может, вам приятно покататься по ночному городу. Но, бывает, человек возьмет и обрубит все желание быть с ним хорошим.

— Разве ваше желание быть хорошим зависит от другого человека? — уточняю я.

— Конечно. Это же бартер. Вот вы идете в темноте и решаете включить фонарь. Включаете, а он выхватывает из темноты что-то неприятное: кучу мусора или еще чего. В фонаре есть батарейки, но хочется его погасить.

— Погасить или перевести на что-то другое?

— Погасить. Может, я какой-то неправильный, но если я делаю добро, а мне даже «спасибо» не скажут...

— Девушка ведь сказала вам «спасибо».

— Соразмерное «спасибо». Я могу сейчас вас отвезти, потом потратить час и отвезти ей шапку. Это все, конечно, хорошо, но у меня трое детей. Они кушать хотят, и мне зарабатывать надо, а не шапки всем развозить.

Отчасти я понимаю его. Часто добро упирается в неблагодарность, и свет фонаря хочется погасить. И это очень грустно. Все-таки важно учиться быть благодарными и отвечать добром на добро и на зло. И не гасить фонари, даже если тьма показала грязь. Так страшно погрязнуть во тьме... Не гасите фонари.

P. S.

Оставила таксисту хорошие чаевые.

— Ой, — говорит он. — Зачем? Вы с цветами, у вас день рождения, наверное, это я должен вам подарок...

— Просто так, как «шапочная» компенсация, чтобы вы знали, что хороших людей больше.

— Спасибо. С днем рождения.

— У меня не день рождения...

— Откуда тогда столько цветов?

— Просто... Просто вокруг меня много людей с зажженными фонарями...

Ольга Савельева

МАРШ

ДЕСЯТИЦЕНТОВИКОВ

Несмотря на то, что некоторые из иудейских и израильских правителей были плохими царями, мы не должны забывать, что и хорошие, и плохие люди правят с позволения Господа. Даниил говорит, что «Всеvyšний владычествует над царством человеческим и дает его, кому хочет» (Дан. 4:22).

Франклин Рузвельт в течение 12 лет, дольше, чем кто-либо другой, занимал пост президента США (1933-1945). В 1921 году он заболел полиомиелитом, и всем казалось, что его карьера закончилась. Его друзья скорбели, а его враги радовались. Рузвельт не сдался и вернулся в политическую жизнь.

Обязанности президента не оставляли Рузвельту много свободного времени, однако он успел осуществить несколько успешных проектов и помочь другим людям. Полиомиелит оставил его парализованным, поэтому он всем сердцем желал помочь жертвам этого страшного заболевания. Для помощи в лечении и реабилитации детей, пораженных вирусом полиомиелита, Рузвельт основал национальный фонд помощи детям-паралитикам. Для финансирования этого фонда он организовал знаменитый «Марш десятицентовиков». В 1962 году «Марш десятицентовиков» принес фонду 25 млн долларов, которые были потрачены

Франклин Рузвельт

на лечение 22 тыс. больных полиомиелитом. Тысячи пациентов заново научились ходить и были всю жизнь благодарны мужественному президенту за его поддержку. Впоследствии была разработана вакцина от полиомиелита, и сегодня лишь немногие знают, что это за болезнь.

Мы должны молиться за наших руководителей. Давайте исполнять этот завет до самого возвращения Иисуса, Царя царей. Каждый начальник или президент страны на своем уровне может быть полезным обществу, стране, коллективу. Одни реализовывают маленькие дела, другие – в глобальном масштабе. **«Нет власти не от Бога; существующие же власти от Бога установлены... потому надобно повиноваться... кому честь – честь» (Рим. 13:1–7).**

КАКАДУ ПІПІН

як какаду впорються із завданням. На їхній подив, птахи пробували, доки не досягали результату. Какаду не здавалися.

Чи стоїть перед тобою завдання, яке здається тобі непосильним? Наприклад, відновити добрі стосунки з тим, з ким не зійшлися думками в якомусь питанні; скласти іспит з хімії, підготуватися до вступу в університет, коли всі кажуть, що на цей факультет не можливо вступити; просто завершити розпочату справу. Не важливо, які завдання стоять перед тобою, пам'ятай: якщо простому птахові Бог дарував здатність не здаватися, то тим паче Він наділив цією здатністю тебе, адже Він любить тебе і хоче, щоб ти досягав своєї мети й отримував нагороду за зусилля й роботу. Уся складна робота чи завдання, які тобі не до снаги, можливо виконати з Божою допомогою. Йому подобаються важкі завдання, Він фахівець із неможливого (Луки 18:27). Навіть якщо тобі щось здається недосяжним, постійно щиро проси Бога про допомогу, і Він зробить усе, що потрібно. Спробуй!

Учені Віденського й Оксфордського університетів та Інституту Max Planck провели спільне дослідження, об'єктом якого стали десять какаду. Це дуже товариські й допитливі птахи, родичі індонезійських папуг. Їм дуже подобається бавитися. У ході експерименту в дерев'яній коробці сховали їхні улюблені фрукти, а коробку замкнули на п'ять різних замків. Більшість какаду зуміли відімкнути їх лише після того, як поспостерігали за діями одного із птахів.

Какаду на ім'я Піпін привернув особливу увагу дослідників. Він зняв гачок і відкрутив гвинт, повернув колесо і відімкнув замок. Він відімкнув усі замки без сторонньої допомоги всього за дві години, а потім насолодився солодким призом, весело цвірінкаючи та махаючи крилами. Він заслужив нагороду.

Дослідники повторили експеримент, змінивши порядок замків, аби перевірити,

ТЕХНОЛОГІЯ DOLBY

У перших диктофонах використовували плівкові касети, на які звук можна було записати лише один раз. Тоді це було нововведення. Ми годинами грали в репортерів, записуючи наші голоси, а потім бігли прослухати їх на магнітофоні. Якість звуку була погана, слова ледь можна було розібрати, але було цікаво почути на записі гавкіт сусідського собаки, чийсь голос і ще багато чого.

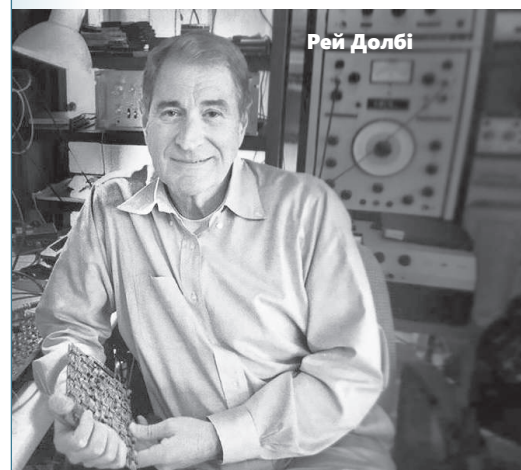
Інженер Рей Долбі створив систему шумозаглушення, відому як Dolby NR. У цього інженера понад 50 винаходів, і всі пов'язані зі звуком. Його прізвище, указане на будь-якій техніці, означає, що цей прилад був виготовлений із застосуванням винайденої Долбі технології шумозаглушення, завдяки якій звук став чистішим і чіткішим.

Бог розмовляє з нами через кожне слово Біблії. Коли читаємо вірш зі Святого Письма, чуємо Божий голос. Можливо, під час читання в нашій голові з'являються сторонні думки, які своїм шумом відволікають нас настільки, що голос Бога стає невиразним і ми втрачаємо те, що Він хоче сказати нам.

Шкода, що Рей Долбі не винайшов систему, яка прибирає шуми з нашого мозку в моменти, коли нам потрібно чітко почути голос Бога. Проте ми маємо Святого Духа. Якщо Він присутній під час нашої розмови з Богом, то ми добре розуміємо, що Господь хоче сказати нам.

Щоразу, коли думки відволікають вас, відновлюйте зв'язок із Богом. Святий Дух забезпечить якість звуку, яка значно перевищує технологію DOLBY.

«Послухайте пильно й почувте Мій голос!» (Ісаї 28:23).

Рей Долбі

Бог не може бути БАЙДУЖИМ

Розповідайте Богові про свої потреби, радощі, печалі, турботи, побоювання. Це не обтяжить Його. Той, Хто перелічив волосся на вашій голові, не залишиться байдужим до потреб Своїх дітей. Людські печалі зворушують Його любляче серце. Він переживає разом з нами, коли ми розповідаємо Йому про свої жалі. Розкажіть Йому про все, що тривожить вас. Жодний тягар не буде для Нього надто важким, бо Він утримує світи й керує Всесвітом; Він не може бути байдужим до того, що стосується вашого внутрішнього світу. Немає жодного розділу в Книзі життя, який був би настільки незрозумілим, щоб Господь не міг би його прочитати; жодне становище, у якому б ви не опинилися, не може бути таким важким, щоб Він не міг вам допомогти. Жодне нещастя, котре спіткало Його найменшу дитину, жодне переживання, що непокоїть душу, жодна радість, жодна щира молитва – ніщо не проходить повз увагу Небесного Отця, усе знаходить живий відгук у Нього. Взаємини між Богом і кожною людською душею настільки повні й визначені, ніби ця людина – єдина на Землі душа, котра потребує Його опіки і за котру Він віддав Свого улюбленого Сина».

Е. Уайт. Дорога до Христа. С. 76

З ким ви зустрічаєте НОВИЙ РІК?

Одна жінка думала, з ким зустрічатиме Новий рік: з телевізором чи зі знайомими. Телевізор переміг. Перед Новим роком часу обмал: звіти, багато турбот, по магазинах бігати ніколи, і жінка замовила в Інтернеті кошик продуктів: цукерки, фрукти, сир та інші смаколики.

31 грудня близько сьомої вечора в домофон зателефонував кур'єр. Жінка зачекала п'ять хвилин, десять, та кур'єр не приходив. Скільки ж потрібно часу, щоб дійти до четвертого поверху?! Не витримала, одяглася та спустилася вниз. Двері в під'їзд були відчинені, а на сходах стояв кошик і сидів кур'єр. У відповідь на нагадування про девіз фірми «Від прилавка до дверей – миттю!», кур'єр замахав руками й вигукнув: «Ви спеціально сходи не чистите, щоб веселіше було? Лід суцільний! Упав, ногу розтягнув сильно, добре, що не злавав».

Жінка відповіла: якщо двірник не чистить, то треба звертатися до ЖЕКу, а вона ні при чому, адже кожен має займатися своєю справою. Кур'єр промовив, що коли на його ганку сніг і лід, а двірника не знайти, то він сам бере лопату, чистить і не чекає, доки хтось упаде і травмується, і, що цікаво, руки від непосильної праці не відвалюються.

Жінка сказала, що щаслива бачити таку самосвідомість, попрощалася і, уже зачиняючи двері, побачила, як кур'єр на одній нозі намагається спуститися зі сходів. Жінка подивилася, як він стрибає на одній нозі, несподівано для себе обернулася та промовила:

– Ви не зможете кермувати машиною. Зачекайте, я допоможу. Що ви дивитеся? Я 15 років за кермом!

– Вам немає чим зайнятися? Попереджаю, у мене ще п'ять замовлень, а це години на три.

– Просто можу вам допомогти, якщо ви потребуєте допомоги, – сказала Марія. – Поставлю свій кошик на заднє сидіння, нагадайте потім, щоб забрала.

І вони відвезли плюшевого тигра на Троєщину хлопчику Федору від бабусі Емми зі США і великий м'який пакет на Севастопольську площу парі літнього віку від племінниці Іри із сім'єю, а ще три товсті книги французькою мовою на Виноградар професору К. від колишнього студента Олега, букет білих хризантем на Оболюнь дівчині Аллі від невідомого адресата та красиву важку коробку на вулицю поруч Олені Вікторівні від М.

– Ого, уже десята година. Дякую, виручили, – сказав Артем. – Якщо ви сьогодні добра самарянка, допоможіть ще й мені додому дістатися, тут поряд. Один кур'єр захворів, у другого дружина народжує, а решта хоч би своє розвести встигли.

– Добре, – сказала жінка, – допоможу.

Ішов тихий сніг, за будинками було чути феєрверк, на лавці під ліхтарем сиділа бабуся з паличкою.

– Бабусю, чому ви тут сидите, вам погано? – запитала я.

– Що ти, дитино, не хвилюйся, вийшла на повітря. Від телевізора очі болять, сиджу, на людей дивлюся.

– Бабусю, ви з якої квартири?

– 17, – відповіла старенька.

– А звуть вас як?

– Антоніна Петрівна Єгорова.

– О, мені пощастило, шукати не потрібно. Я зі служби доставки. Вам хтось надіслав подарунок, не знаю, хто саме, але точно вам, Єгоровій Антоніні Петрівні, квартира 17. Тут продукти, цукерки, ось ялинка ще. Самі донесете?

Бабуся здивовано подивилася на жінку.

– Ні, я не помилилася, у нас суворо, не переплутаєш.

І жінка вручила бабусі своє замовлення зі смаколиками. Бабуся зняла рукавичку, доторкнулася рукою до ялинки.

– Син мій... Стільки років ні листа, ні листівки... Не майстер писати, а пам'ятає. Знала я, що не забув, знала, дитинко, це від синочка мого. Не забув...

PS. Не забуваймо робити одне одному нехай невеликі, але приємні подарунки. Раптом кур'єр не встигає до всіх приїхати? То чому б йому не допомогти?!

Я ВЖЕ НЕ НА НУЛІ!

У Болгарії, у мальовничих горах Пірін, розташована перлина світового туризму озеро Священника (болгарською: Попово езеро) на висоті 2234 м. Найпрекрасніший вид на це озеро відкривається з вершини Полежан заввишки 2850 метрів. Саме сюди наприкінці жовтня цього року вирушив давній друг нашої сім'ї Нік. Саме на березі цього озера він по-особливому пізнав Бога.

У житті Ніка 2020 рік був найважчий, адже раптово померла його мама. Цей удар був настільки сильний, що він відчув себе, за його словами, на нулі. А втім, і до цієї трагедії життя молодого чоловіка не було легке. Його батько – болгарин, мати – українка. Після розвалу СРСР ставлення до українців у Болгарії різко змінилося. Мама Ніка і він сам відчували це на собі. Окрім того, з батьком були складні стосунки, тому Нікові так важко було повірити в любов і турботу Небесного Отця. А після смерті мами він і чути нічого не хотів про релігію. І я вирішила більше не згадувати про Бога в нашій переписці у Viber.

Цього року на річницю смерті мами Нік вирішив відвідати ті місця Болгарії, де вони з нею колись побували. Він надсилав мені фото з берега моря, пляжу, готелю, де вони відпочивали з мамою, писав про свою тугу за рідною людиною, про той фатальний «нуль»...

І ось у п'ятницю, 24 жовтня, я отримала гарне фото нашого друга.

– Де ви вже мандруєте? – запитала я.
– Я в горах Пірін, – написав Нік. – Ми тут з мамою були неодноразово. Я посадив біля озера мамині улюблені рослини.

Треба зазначити, що Нік – досвідчений квіткар-любитель, хоч закінчив Софійський університет, факультет туризму. Саме любов до квітів, до екзотичних рослин об'єднала нас із ним.

Через годину я отримала нове повідомлення:

– Не знаю, як буду по льоду спускатися вниз до перевалочної хатини. На спуск

треба чотири години, а через півтори години настане цілковита темрява...

Я завмерла... Уночі, у темряві, мороз, сніг, дика природа і тварини, і сам... Жаж!
– Моліться! – написала я.

– Молюся... – прочитала у відповідь.

Ми з чоловіком схиляли коліна і почали ревно благати Бога за нашого друга. Ми просили, щоб Господь зберіг його і в тих екстремальних умовах явився Йому як турботливий Батько, Котрий ніколи не покине, ніколи не забуде його.

З нетерпінням чекаємо нових повідомлень.

– Сходжу дуже повільно, майже навпочіпки... Нічого не видно...

О, як ми молилися, як благали милосердного Бога! Минуло ще дві години молитов і переживань.

– Я вже в хатині, – отримую довгоочікуване повідомлення від Ніка.

– Слава Богу! Слава Богу!

– Так... Слава Богу! Бог розвів хмари і засвітив для мене місяць! Місячне сяйво освітло гори і всю місцевість, я випростався, побачив, куди йти, і от уже в безпеці. Якби ви знали, яка буря емоцій охопила моє серце. Я плавав... Плавав, бо відчув поруч Бога! Ви ж знаєте, як мені важко це вдається. Але Бог відкрився мені! Я піднявся вище нуля! Я вже не на нулі...

Не передати словами, як ми дякували дорогоцінному Господу за досвід нашого друга. Через тиждень отримали нове повідомлення:

– Іноді приходять сумні думки, але те, що сталося на вершині Піріну, надихає мене...

Це надихає і нас щиро молитися за нашого дорогого сина. Ми з чоловіком давно усиновили його у своєму серці, бо він одноліток з нашими синами. Нехай Господь навертає його до Себе і дає надію на зустріч з його мамою на вершині Всесвіту, у небесному просторі любові.

Ольга
Стасюк

Нік

Озеро Священника

НЕ ПРОСТО ТАК СТАЄТЬСЯ ВСЕ

Не просто так стається все в житті, Закономірність часто загадкова. Бувають Божі плани непрості, Людина ж звично каже: «випадково».

Нам, людям, планувати до снаги, Записувати пунктики в нотатки. А небо знає кожний крок ноги І кожну думку з самого початку.

«Поталанило», – кажемо комусь, Чи «не щастить», – втішаємо в невдачах. Насправді все стається не «чомусь», А так, як Бог в житті усім призначив.

І кожна зустріч з новими людьми, Несе в собі призначення важливе, І мають силу щирі молитви, А віра наша справжнє творить диво.

На перехресті дій і сподівань, Забудьмо нарікання і образу. Ідімо далі, сміло й без вагань, Віддавши справу Богові щоразу.

Віддаймо в руки Господа святі Своє життя, довірмося, як діти. Господні плани, справді непрості, Людині їх нелегко зрозуміти.

За всі випробування на шляху, Здобутки різні і за втрати, Віддати хочу Богові хвалу, Від серця щиро дякую сказати!

«Искренность – дело трудное и очень тонкое. Она требует мудрости и большего душевного такта. Маленький уклон в одну сторону – фальш, в другую цинизм. Способность к подлинной искренности, правдивой и целомудренной – великий дар и очень редкий дар.»

Хочу поділитися досвідом, як Господь творить чудеса в житті інших людей, коли ви молитесь за них. Максим, племінник мого чоловіка, у дитинстві ходив до церкви разом з батьками, але згодом батьки перестали відвідувати церкву і він також. Він усвідомлював, що Господь є, але ні молитися, ані пускати Бога у своє життя не мав наміру. Максим вступив до військового інституту й навчався там протягом п'яти

За домовленістю БОГА

років. Ми з чоловіком допомагали йому всім, чим тільки могли, і постійно радили звертатися до Бога в усіх труднощах і переживаннях.

Улітку цього року племінник закінчував навчання, і його мали направити на подальшу службу в іншу військову організацію чи частину. Він дуже хотів залишитися в Києві, щоби продовжити навчання на іншій спеціальності, аби мати можливість професійного зростання. Проте було одне «але». У Києві залишали лише «за домовленістю». Ми розуміли, що покладатися можна лише на Бога, і щиро молилися, щоб Господь влаштував Максима в такому місці, де йому буде краще. Згодом ми дізналися, що племінника залишають у Києві. Ми з Максимом раділи і розуміли, що це лише Боже керівництво.

Проте через місяць, коли ми вже встигли звикнути до цієї новини, до Максима зателефонував керівник навчального закладу і поставив перед фактом, що через певні обставини необхідно залишити в Києві іншого студента, а когось на його місце направити

в невелике містечко іншої області. І цей «хтось» має бути саме Максим. Рішення вже прийняте, відмовитися він не може. Ми знову почали просити Бога втрутитися в ситуацію і, якщо Він бачить, що Максиму все-таки краще залишитися в Києві, скасувати рішення керівництва. Ми розуміли, що в цій ситуації лише Господь міг вплинути на хід подій, оскільки ми не застосовували жодних людських засобів впливу.

Через тиждень Максим дізнався, що його не просто залишають у Києві, а й дають можливість працювати в умовах звичайного робочого дня, а не військової спецслужби. Це означало, що він може працювати до 18:00 і вихідні в нього будуть вільні. Окрім того, йому дають рекомендацію для вступу до аспірантури. Після цього Максим сказав: «Це міг зробити лише Господь!»

Слава і подяка Богу за те, що ми можемо бачити чудеса в житті наших близьких, яких Господь хоче навчити довіряти Йому і наблизити до Себе.

Ольга Юнгін

НІЧОГО НЕ ВІЯВЛЕНО

На богослужінні в моїй громаді час від часу брати та сестри розповідали яскраві досвіди. Якось я сказала: «Боже, я також хочу мати такі досвіди, щоб і я могла розповідати і прославляти Твоє ім'я».

У 2004 році я обстежувалася і зробила флюорографію. Сімейна лікарка, прочитавши висновок обстеження, направила мене в пульмонологічний центр для додаткового обстеження. Я їхала туди, зовсім не думаючи про погане. У центрі лікарі подивилися на знімок легень і направили зробити повторну флюорографію, а потім прийти на прийом до торакального хірурга. Я зі спокійним серцем, без будь-яких підозр пішла до хірурга. Він уважно подивився на знімок моїх легень і сказав, що мені потрібно зробити операцію на легені, оскільки в мене туберкульоза завбільшки як п'ять копійок.

Почувши висновок лікаря, я усмінулася й відповіла, що подумаю про операцію. Медсестра була здивована моєю реакцією. Чекаючи в коридорі направлення в лікарню, я почала розуміти, що насправді коїться і що мені сказали лікарі. Мені хотілося плакати, але я стримувалася.

Ось мені дали направлення в лікарню на проведення операції. Я вирішила піти до сестри, у якої саме закінчувала ремонт. Добре, що це був

останній день ремонту, бо я вже нічого не хотіла робити. Розповіла їй «новину», ми помолилися і поплакали разом. Ледь дочекалася чоловіка з роботи, щоби поділитися проблемою. Ми вирішили зробити додаткове обстеження, комп'ютерну томографію, і потім прийняти остаточне рішення. Саме тоді ми з громадою проводили «Виставку здоров'я» в одному з районів, де я робила відвідувачам масаж. Я вирішила очистити організм природними засобами.

Я записалася на КТ до професора, але потрібно було два тижні чекати своєї черги. Це був два тижні переживань і боротьби. Коли читала Біблію, молилася, на душі було спокійно. Та щойно відкладала Слово Боже, як знову переживала, плакала. Ми з церквою молилися, щоб лікар, коли дивитиметься на моє обстеження, побачив те, що Господь хоче показати. Ось я отримала довгоочікуваний висновок обстеження: «На легенях нічого не виявлено». Слава Богу! Радості не було меж!

Минув рік, я знову зробила флюорографію, оскільки сама хотіла перевіритися. І знову та сама картина: є туберкульоза, не збільшилася. Я зрозуміла, що вона й була, але чому ж професор її не побачив? Я дякувала Господу, бо така була відповідь на молитву, і усвідомила, що нічого

не потрібно робити. Бог хоче, щоб я довірилася Йому.

Я далі спокійно жила, намагалася застосовувати народні методи лікування, заспокоювала. Потім було ще три знімки щороку з туберкульозом. Одного літа Господь дав мені бажання й відвагу обливатися вранці холодною водою. Так я робила тривалий час. Черговий знімок – і туберкульозу немає. Я попросила лікарку, щоб ретельніше подивилася, оскільки пухлина була весь цей час. Лікарка запевнила, що пухлини насправді вже не має.

Слава й подяка нашому Господу за досвід, за чудо зцілення, Його милість, керівництво в такій складній ситуації. Він мене навчав, направляв, робив зміни в харчуванні й виховував довіру до Нього. За все дякую Богу!

Ольга
Музичка

Разреши, чтобы через тебя ОКРУЖАЮЩИЕ УЗНАЛИ О БОГЕ

В 1992 году я учился в строительном университете в Бухаресте. Когда я поступал, было десять мест и 970 абитуриентов претендовали на право учиться там. Чтобы быть принятым, нужно находиться в числе десяти лучших. Из всех 970 абитуриентов я был первый. Через два месяца обучения ректор университета хотел меня исключить, поскольку я не посещал занятий по субботам.

Однажды декан университета позвонил мне и сказал: «Гоя, мы знаем, что ты адвентист. Мы знаем о тебе все: о чем ты разговариваешь дома, что ты ешь, знаем, что ты ходишь в церковь в субботу. Ты сумасшедший. Бога нет! Ты видел Бога?» «Да», — уверенно ответил я. «Бога нет. В этой стране мы коммунисты и у нас есть власть. Если не придешь на занятия в субботу, ты будешь исключен. Никакой Бог не спасет тебя от коммунистического правительства. Мы можем посадить тебя в тюрьму, убить, и никакой Бог не спасет тебя», — строго сказал декан.

Я молился о сложившейся ситуации: «Господи, пожалуйста, позволь мне продолжить обучение в университете. Я не хочу быть исключенным. Если на это Твоя воля, позволь мне получить высшее образование, устрой мое будущее». Ответа все не было. Я продолжал посещать занятия, пытался говорить с деканом, аргументируя тем, что у меня хорошие оценки. Но декан раздраженно отвечал: «Убирайся!»

Тогда я позвонил своему отцу и спросил, что мне делать в этой ситуации? Ходить ли мне в университет по субботам? Мой отец ответил вопросом на вопрос:

— Почему ты меня спрашиваешь? Здесь не о чем молиться, ведь Бог сказал тебе не ходить в субботу на занятия! Тебе надо соблюдать субботу.

— Но так я потеряю учебу, — с тревогой в голосе отвечал я.

— Сын, ты молишься, чтобы Бог позаботился о твоём образовании, ты сфокусирован на себе. Тебе необходимо забыть о себе, тебе надо умалиться, а Ему возрадать. Ты должен умереть для себя, а Богу дать жить в твоём сердце, — твердо сказал отец.

— Бог не нуждается, чтобы я молился о Нем. У Бога все хорошо. Меня выгоняют из университета, — парировал я отцу.

— Тебе надо поставить Бога, Его честь и служение Ему превыше своих интересов и образования. Ты в этом университете не для того, чтобы получить высшее образование или престижную работу. Ты там для того, чтобы у преподавателей и студентов был шанс узнать о Спасителе, о Боге и быть спасенными

ми, — пытался достучаться до меня отец.

Вы находитесь на той или иной работе не для того, чтобы иметь высокую зарплату, а чтобы окружающие имели шанс познать Бога, ведь Он любит их. Вы живете в том или ином доме не потому, что у вас должен быть хороший дом. Вы там, чтобы соседи узнали о Боге через вас.

Отец спросил меня, люблю ли я Иисуса по-настоящему. Я ответил, что люблю Бога всем сердцем. Он продолжал задавать глубокие вопросы: «Откуда ты знаешь, что любишь Иисуса? Как ты это докажешь? Как ты измеришь свою любовь к Нему? Любишь ли ты Иисуса больше, чем что-либо другое?» Я ответил, что сильно люблю Бога. «Больше, чем университет?» — спрашивал меня отец. Я сказал, что люблю Бога больше, чем университет.

— Если ты любишь Иисуса больше, чем университет, брось университет ради Него, — уверенно сказал отец.

— У меня могут быть оба: и Иисус, и университет, — оправдывал я себя.

— Нет, тебе надо выбрать: Иисус или университет.

— Почему?

— Потому что Иисус сказал, что тот, кто ради Него не оставит мать, отца, школу, дом и работу, не стоит Его. Все, что ты пытаешься сохранить, потеряешь. Только то, что ради Него ты потеряешь и отдашь, в действительности приобретешь. Богу не нужен твой университет, Ему не нужна твоя работа или твой дом, но Ему надо, чтобы ты любил Его все больше и больше, доверял Ему, ведь Он желает использовать тебя. Но Он не может это сделать, так как ты больше озабочен собой, а не Его делом. Тебе надо молиться по-другому: «Господи, если в этом университете я могу послужить Тебе, позволь мне остаться. А если нет, тогда мне не нужно оставаться в нем. Итак, делай с моим обучением все, что пожелаешь, и пусть это послужит Тебе, чтобы показать людям, что есть Бог и возможность спастись».

Я начал молиться такой молитвой. Это было в четверг вечером. Это была трудная молитва для меня: «Господи, делай все, что послужит Тебе, и покажи этим людям, что есть Бог на Небе, ведь они коммунисты и не верят в Тебя, но Ты желаешь дать им шанс на спасение».

После таких молитв я был готов оставить свой университет. Тогда я почувствовал особое Божье присутствие. Я ощутил это, как никогда раньше. Тогда я начал часто петь песню по-румынски:

«Тот, кто доверяет Богу, никогда не будет один». Я не знал, что Господь сделает, но больше не переживал, был спокоен и готов оставить университет или остаться в нем. Я отпустил ситуацию.

На следующий день, в пятницу утром, я пошел на занятия. Секретарь университета подошла ко мне. Она была очень бледной, и я спросил, не болеет ли она, не грипп ли у нее?

— Павел, знаком ли ты с президентом Чаушеску? — спросила она меня.

— Да, я каждый день вижу его по телевидению, — серьезно ответил я.

— Я не это имею в виду. Вы друзья? — взволнованно продолжала спрашивать меня секретарь.

— Нет, мы не друзья. Кто может приблизиться к президенту страны?

— Есть ли у тебя родственники или друзья в правительстве?

— Нет, конечно, никого близко я там не знаю.

— Ты знаешь, что произошло сегодня? Чаушеску выступал по телевидению и сказал, что нам надо сохранить экономику. Поэтому он собирается отменить занятия в школах и университетах по субботам во всей стране. Если бы этот закон вступил в силу на следующей неделе, ты был бы исключен. Теперь я знаю, что есть Бог, потому что видела, что Он может сделать все, — объяснила секретарь.

Я позвонил моему отцу и с радостью рассказал, что Бог сделал для меня.

— Бог не для тебя это сделал, сын, а для той женщины, секретаря, твоего декана, твоих однокурсников, чтобы они поверили, что Бог — Творец всего, что Он всемогущий, — ответил отец.

Я получил высшее образование, о котором мечтал и молился. Многие в университете через мою историю с субботой узнали об истине, Плана спасения. Благодарю Бога, что помог мне устоять в вере, что отец нашел правильные слова для моего духовного роста.

Чем больше вы фокусируетесь на Боге, тем больше узнаете Его. Чем больше вы познаете Его, тем больше доверяете Ему. Чем больше вы доверяете Ему, тем больше позволяете Его воле исполниться в вашей жизни. Тогда Бог может сделать вас благословением для других. Бог может явить силу и чудо в вашей жизни, когда вы уступаете Ему и выбираете Его волю всем сердцем.

Павел Гоя

НАЧНИ БЛАГОДАРИТЬ

А ты начни благодарить,
Пусть слезы, боль и отчаянье,
Пусть сердце плачет и грустит
И не сбываются желанья.

И ты все смотришь наперед,
Как будет дальше, размышляешь.
Не Бог ли так тебя ведет?
Ему ты путь свой доверяешь?

Коль что-то в жизни допустил,
То разве выхода не будет?
Господь с тобой! Да и аминь!
Он о тебе не позабудет.

А ты начни благодарить
Наперекор всему, что встретил.
Господь тебя ль не защитит,
Иль на молитвы не ответит?

Благодари Его, мой друг,
И небо просто всколыхнется!
Когда бушует зло вокруг
И враг души с тебя смеется.

А ты стоишь несокрушим
И защищаясь щитом веры,
Поешь хвалу – победный гимн
Тому, Кто победитель первый!

Он – твой Создатель, Властелин,
Твоя опора и надежда.
В Своей руке Он держит мир,
Он и тебя в ладонях держит.

Пусть на щеке твоей слеза,
Господь все видит, не смущайся.
Ему будь верным до конца,
Иди вперед и не сдавайся.

А ты начни благодарить,
Все одолеешь со Христом!
Благодари за каждый миг
Сегодня, завтра и потом.

Я БЛАГОДАРЮ ЕЕ...

Каждый наш маленький шаг – на самом деле большой урок жизни. Если мы научимся избегать негативных реакций на мелкие события, то и серьезные испытания сможем встретить с гораздо большим спокойствием и верой.

Недавно я случайно заехала на машине в правый ряд, который вел совсем не в ту сторону, куда я собиралась поехать. Я должна была перебраться в другой ряд, но как это сделать? Все машины остановились на красный. Я посигналила соседнему водителю. Это была женщина, и я попросила ее, чтобы она позволила мне встать впереди нее, поскольку я заехала не в свой ряд. Ее гневный взгляд мог быть переведен только так: «Не пропущу! Кто ты такая, что я должна тебе помогать?!» С такими эмо-

циями она подъехала еще ближе к стоящему впереди нее автомобилю.

Мой сын сказал:

– Ну и взгляд она тебе подарила! Что ты собираешься делать?

– Я собираюсь поблагодарить ее.

– Поблагодарить? – удивленно переспросил он.

– Да, – ответила я, –

я мысленно благодарю ее за предоставленную возможность не отвечать обидой на обиду. Когда мы так поступаем, ангелы радуются на Небесах. Эта женщина – подарок небес, чтобы исправлять и укреплять нас.

Я посигналила водителю другой машины, и он вежливо пропустил меня. Когда вспоминаю эту женщину, я благодарю ее, что с Божьей помощью я смогла не огорчиться и не расстроиться.

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.**

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ**

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
lifesource.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, В. Шевчук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04052, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

lifesource.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.